

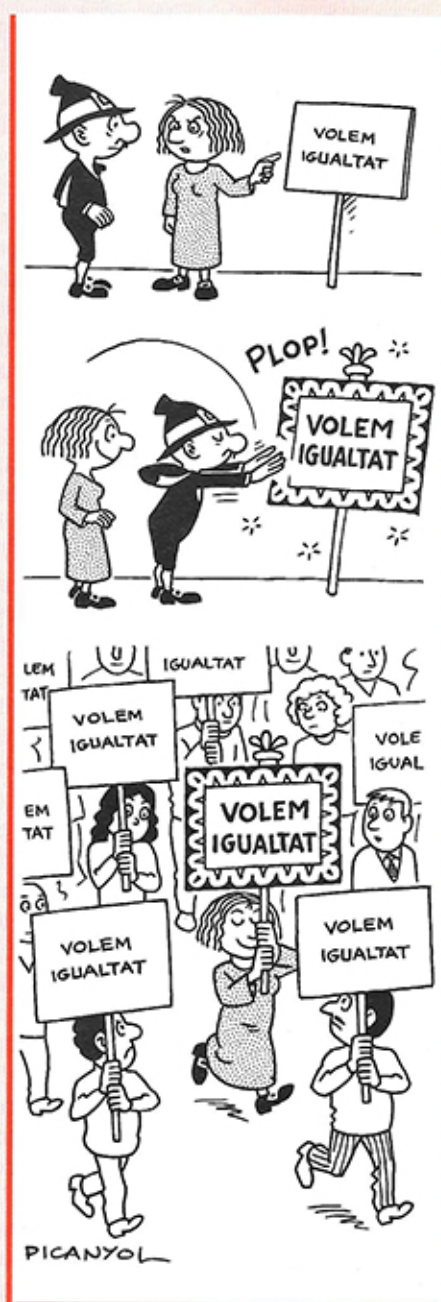
eL CALaixOT

AVUI PARLEM AMB

Cesc

En **FRANCESC VILA** (Cesc) va néixer l'any 1927. Ja de ben petit tenia molt clar que es volia dedicar al dibuix, i ho va aconseguir. Dibuint, il·lustrador i pintor, ha desenvolupat la seva trajectòria professional en diferents diaris i revistes, entre elles *Cavall Fort*, però també ha publicat vint llibres amb dibuixos seus, ha fet més de cent exposicions i ha rebut diversos premis (Ciutat de Barcelona de Dibuix 1970, Creu de Sant Jordi 1995...). Actualment es dedica a la pintura, una activitat que no ha deixat mai de banda. →

OT eL BRUIXOT

Cesc

FRANCESC VILA

El seu pare, Joan Vila (conegut com D'Ivori), era un famós dibuixant. El va influir a l'hora de triar la seva professió?

—Sí, el fet que el meu pare fos il·lustrador va fer que ja des de petit tingués els llapis a l'abast. Ell era també pintor i dibuixant i va passar aquestes dedicacions als fills. Tot i així, el meu pare no va influir mai en els meus dibuixos, però quan vaig començar a treballar era la persona que més m'animava, jo tenia tot el seu suport moral. Quan va morir, em vaig adonar que realment tenia moltes ganes de ser dibuixant.

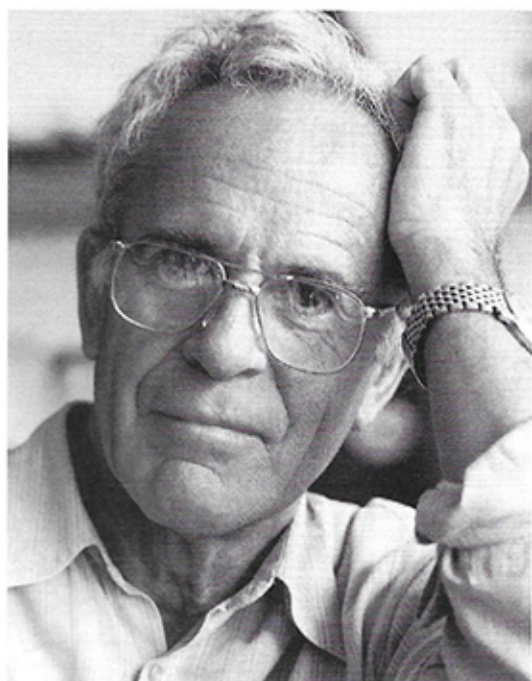
Quins van ser els primers dibuixos que vostè va publicar?

—El primer dibuix, el vaig publicar l'any 1937, a la revista *Estel*, de la qual només va sortir un número. I als quinze anys ja havia fet una exposició de dibuixos sobre diferents visions de la ciutat, del que veia pel carrer: els troleibuses —com els autobusos d'ara—, els tramvies, els arbres... Es van exposar a la sala Rovira de Barcelona i van tenir molt d'èxit!

L'any 1952 vostè entra a treballar al *Diario de Barcelona*. Va ser el seu primer contacte amb la premsa...

—Al *Diario de Barcelona* vaig començar gràcies a la meua participació al Saló d'Humoristes. El crític d'art del diari, Alberto del Castillo, me'n va fer una crítica molt bona. Després em va dir que el *Diario de Barcelona* buscava algú que volgués fer un acudit diari i em van contractar a mi.

Vostè ha dedicat bona part de la seva vida a l'acudit diari (a *Telexpress*, *El Correu Català*,

Avui, *Serra d'Or*...). Tenia dificultat per a triar un tema cada dia?

—La veritat és que la dificultat és més gran ara. Actualment publico cada mes un acudit a la revista *Serra d'Or* i em costa més que abans, perquè ara la política és més complicada.

Quins eren els seus temes preferits?

—Els personatges del carrer: l'escombriaire, la florista, el peó de camins, el captaire... Ara serien, per exemple, les persones que fan d'estàtua a les Rambles. Sobre aquests oficis he fet diversos llibres. M'interessa tot allò que té a veure amb la vida quotidiana, amb la gent del carrer.

La intenció de l'acudit és la denúncia?

—El meu humor, més que de denúncia, era un humor que reflectia les coses absurdes. El que passa és que llavors això es converteix en un humor polític. Però el meu humor es basa en la conseqüència política d'allò que no funciona, per tant, és un humor social, de situacions totalment naturals, que no són forçades.

Li va ser molt difícil fer la seva feina durant la dictadura de Franco? Ho die per la censura...

—Durant el franquisme era més difícil dibuixar, perquè no podia dir moltes coses que em venien al cap. Els meus dibuixos no podien expressar les idees clarament, només podien suggerir-les. Alguns dibuixos no sortien publicats a les pàgines dels diaris. Els censors, que

eren funcionaris del Ministeri d'Informació i Turisme, els taten amb una creu blava o vermella per darrere i alguns també per davant. A més hi havia la censura prèvia, que era la que imposava el director del diari. Aquest tipus de censura no era sempre igual, sinó que variava segons els dies i els temes, però sempre ens feia anar per sota de la realitat.

Quins temes eren prohibits o censurables?

—Sobretot la guàrdia civil i els militars, però tampoc no es podia fer broma amb les processons de Setmana Santa, amb el Reial Madrid..., ni es podien criticar o denunciar les injustícies socials.

Recorda algun dibuix seu que fos censurat?

—Ui, sí! En recordo un en què es veia un militar caminant amb el seu fill agafat de la mà: ell portava les condecoracions al pit, i el fill, xapes de refrescos enganxades, com si també fossin medalles. O un altre en què un guàrdia civil es mira tendrament un cuc. N'hi ha tants...!

Paral·lelament a la feina que feia als diaris, vostè va començar les col·laboracions al primer número de Cavall Fort. Com va entrar en contacte amb la revista?

—L'any 1961, Josep Tremoleda, que va ser qui va crear Cavall Fort, em va fer una entrevista. Em va dir que estaven preparant aquesta nova revista i que volien comptar amb mi per a treballar-hi. Vaig començar fent dibuixos a les pàgines interiors.

I després va passar a fer també algunes portades. La primera que vostè va il·lustrar va ser la del número 5. Com va decidir de fer-la?

—Recordo que a les quatre primeres portades de Cavall Fort hi havia tires de còmic, en canvi la meua era un dibuix que omplia tota la pàgina. Era una portada on es veien dos nens que miraven la seva pilota, que havia anat a parar al mig de les flors. En aquella època tots

els meus dibuixos eren en blanc i negre, però aquesta portada, la vaig fer en color. Em va fer molta il·lusió i em va agradar molt. El que passa és que sempre dubtava de si eren dibuixos adequats per a una revista infantil, tenia la sensació que els meus dibuixos no s'entien.

Però des de llavors vostè ja no va deixar de fer portades per a Cavall Fort. De fet, ara dibuixa cada any la portada d'estiu i la de Nadal. Encara pensa el mateix?

—No, amb el temps he anat canviant d'opinió. Les que faig ara crec que sí que les encerto. De l'última que vaig fer per Nadal, la de l'any passat, n'estic molt satisfet: és aquella

en què l'estrella d'Orient persegueix el dimoni... A més, m'he adonat que els nens d'ara són molt intel·ligents i ho entenen tot. Vostè va deixar de fer dibuixos a la premsa l'any 1989, i des d'aleshores s'ha dedicat a la pintura. És això el que realment li agrada?

—Sí. De fet, als 18-20 anys jo ja pintava coses que no tenien a veure amb els acudits i alternava les exposicions amb les col·laboracions als diaris. Al principi feia un figurativisme concret i després vaig passar a fer personatges que han evolucionat i que han derivat en una destrucció de la realitat. Ara em dedico a la pintura i al dibuix expressiionista i faig exposicions per tot Catalunya.

Què recomanaria a aquells nens i joves que, com vostè, es volen dedicar al dibuix i a la pintura?

—Els nens ara tenen més facilitats per a dedicar-se al dibuix i a la pintura, són més creatius, els surt més de dins. Només es tracta, doncs, que treballin amb moltes ganes.

Text: ANNA BOIX SÁEZ
Dibuixos: CESC
Fotografia: GASULL

